

и

Е, това е – ще трябва да почна да горя книги.

„Най-странната съдба: световноизвестен писател от Балканите, който винаги е благоговееел пред допира до книжно тяло, сега няма друг избор, освен да хвърли книгите си в огъня, за да оцелее.“

Вероятно така щяха да напишат едно време вестниците.

Горски си представи статията със снимка до нея: той, 77 годишен беловлас мъдрец, седящ в стария люлеещ се стол, къса книга до кахлената камина.

След Големия катаклизъм, след като слънцето изчезна, забулено задълго в нано-въглеродни облаци, настана такъв студ, че всички, които оцеляха, бяха вече изгорили де щото сварят. В къщата на Горски вече нямаше какво друго да се подпали за сгряване освен книгите: 15 000, може би повече. Щяха да стигнат за доста време. Горски трябваше най-накрая да се реши да го направи. Въпросът беше следният: да си саморазруши библиотеката, събирана в продължение на три поколения, или да умре от измръзване?

Горски си даваше сметка, че след като интернет прекъсна и огромна част от цивилизования свят беше наводнен, изгорен, разрушен, неговата библиотека всъщност значеше много повече за човечеството отпреди – тя можеше да се окаже пазител на някои издания, каквито вече няма никъде другаде.

От друга страна – си каза Горски – ето сега съдбата ми дава възможност да се почувствам като бог. Докато късам и хвърлям в печката, ще мога да реша какво да остане за поколенията и какво да им спестя. Ще мога да внесе йерархически ред на стойностите в литературата. Най-накрая.

В ъгълчето на усмивката му имаше лукаво-налудничава запетайка.

Реши да почне с българските автори.